

Rausa

75 jaar

Denderzonen Pamel

**Erfgoedtijdschrift voor Borchtlombeek, O.L.V.-Lombeek, Pamel en Strijtem
Verschijnt 10 maal per jaar. Derde jaargang nr. 6, Roosdaal, augustus 2015**

Rausa

Erfgoedtijdschrift voor
Borchtlombeek, O.L.V.-
Lombeek, Pamel en Strij-
tem

Secretariaat en verant-
woordelijke uitgever:
Erfgoed Rausa, Varing 40,
1760 Pamel
www.rausa.be

Werkten mee aan dit
nummer: Jan De Mont,
Bart Caulier, Karen Van
Schuerbeeck, François De
Neef

Eindredactie:
Kristien Hemeryckx en
Walter Evenepoel

Iedere auteur is verant-
woordelijk voor haar/zijn
bijdragen.

Je kan je gratis abonneren
op de digitale versie van
Rausa door een eenvou-
dig bericht te sturen naar
rausa@skynet.be. Het
tijdschrift is ook in ge-
drukte versie beschikbaar,
maar dan kost een jaar-
abonnement € 20- te stor-
ten op
BE 97 8601 1557 2549

©
Zonder voorafgaande toestem-
ming van Erfgoed Rausa mag
niets uit deze uitgave worden
verveelvoudigd en/of openbaar
worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie of op welke
andere wijze dan ook.

om te beginnen...

Rausa verschijnt tien maal per jaar:
februari, maart, mei, juni, augustus, oktober, novem-
ber en december in digitale versie en op aanvraag in
gedrukte versie. De digitale nummers zijn gratis. Wie
een gedrukte versie wil, kan die aanvragen tegen
twee euro per nummer (exclusief portkosten) of een
jaarabonnement van € 20.

Wie zelf artikels wil schrijven of beeldmateriaal wil
bezorgen is hartelijk welkom. De bijdragen graag in-
leveren een maand voor de datum van verschijnen.

Redactieadres:

Erfgoed Rausa, Varing 40, 1760 Pamel,
rausa@skynet.be, 054 32 33 64

Inhoud van dit nummer:

Blz. 2	om te beginnen
Blz. 3	in de ban van de bal
Blz. 4	terugblik
Blz. 5	Rausa in actie
Blz. 6	(niet meer zo) vers van de pers
Blz. 7	nieuwe publicaties op komst
Blz. 8	Jef De Neef
Blz. 12	een voorzitter blikt terug
Blz. 15	ballet in groen en wit
Blz. 19	de Denderzonen gisteren, vandaag en morgen
Blz. 22	uitsmijter

Op de voorpagina: een foto uit de beginperiode van
Denderzonen Pamel (± 1942), knap bijgewerkt
door Jan De Mont.

Natuurlijk zijn er mensen die het niet begrijpen. "Hoe halen ze het in hun hoofd om met twintig volwassen mannen achter een lederen ding aan te hollen? En wanneer ze het dan binnen voetbereik hebben, waarom geven ze er dan zo'n mep op, zodat het ding wordt gekatapulteerd in de richting van een rechthoekige constructie waaraan een grof nettenwerk is bevestigd?". Die overweging gooien ze op tafel, soms gevolgd door: "En wat bezielt al die mensen die zich rond dat half-hectare-grote grasveld anderhalf uur lang vergapen aan het heen en weer vliegende leder en zich daarbij behoorlijk laten opzweepen en wilde kreten uiten die worden opgestuwd vanuit de krochten van hun unter-ich?".

Er lopen dus inderdaad onfortuinlijke mensen rond bij wie Moeder Natuur vergat dat stukje hersenkwab in te bouwen dat hen toelaat een stroom van welbehagen op te wekken bij het aanschouwen van een bal (hét enige meetkundig perfecte lichaam) die de achttien vierkante meter van het doelvlak doorboort. Enig begrip en mededogen om deze handicap is hier op zijn plaats. Wat moeten die mensen niet missen? Het uitkijken naar de zondagnamiddag, naar dat moment waarop je met gelijk gestemde zielen opstapt in de richting van de arena. En waar die zich ook bevindt, binnen de hoge muren van een reusachtige, modernistische structuur, of op het met betonnen paaltjes afgezoomde perceel, altijd ligt daar het heilige gras dat kleurt en geurt en het groene tapijt openrolt, waarop over weinige ogenblikken de goden zullen nederdalen. Hoe strelend voor het oor is de muzikale ouverture die het voetbalfeest voorafgaat? Toegegeven, de hartritmevocerende beat die dezer dagen door de volumineuze klankkasten dreunt is minder sfeervol dan het plechtige marsritme dat een halve eeuw geleden het wachten op het fluitsignaal voorafging, maar een mens moet mee met zijn tijd. Maar of je op de tribune staat van een over-gesubsidieerd en met zwart geld betaald sportpaleis, of op het grindpad aan de rand van het veld van een derde provinciale, wanneer de in bonte kleuren gehulde helden het veld be-

treten, is de magie gelijk! Volleerde ballerina's zijn het die hun pirouetten draaien rond een opspringende bal, grote acteurs ook die na een pijnlijke en onverwachte 'grand écart' met brede gebaren en expressieve mimiek een klaaglied aanheffen bij de enige muzikant op het veld, de man in zwart katoen die, zij het dan op slechts één toon, het ritme van het schouwspel aangeeft.

Gezegend zijn de steden, dorpen en gehuchten die hun bewoners dit volksverheffende schouwspel kunnen aanbieden. Geprezen ook het nederige dorp Pamel, waar straks de Denderzonen de kaap van driekwart eeuw voetbalgeschiedenis zullen voorbij varen. De 'Denderzonen', de legendarische radioreporter Gert Fonteyne, die in de jaren zestig op zondagavond, kwart voor zes, de nationale voetbaluitslagen door de ether stuurde, vond het de mooiste naam uit de Belgische voetbalwereld. En gelijk had hij!

75 jaar beste erfgoedliefhebber, daar kan een vereniging die respect heeft voor het plaatselijk verleden niet aan voorbij gaan! Het grootste deel van deze Rausa wordt dus voorbehouden aan de roemrijke wedervaren van onze plaatselijke sporthelden.

Het spreekt voor zich dat wij ook onze vaste rubrieken verzorgen, zodat deze editie ook leeswaardig blijft voor de mensen waarover we het hadden in het begin van deze inleiding... (WE).

De redactie van Rausa heeft geen vakantie genomen! Er werd flink doorgewerkt aan het nummer dat je nu aan het lezen bent, maar er werd ook al vlijtig geschreven aan publicaties die je in het najaar mag verwachten.

Wat de activiteiten betreft, namen we wel wat gas terug. We hielden één archiveringssessie in het gemeentehuis en zetten twee maal de deuren open van de erfgoedkelder. Mensen komen dan gewoon een praatje slaan of brengen boeiend materiaal binnen zoals hieronder: Christiane Baes brengt interessant fotomateriaal binnen. In een van de volgende Rausa's vind je hiervan de neerslag.

Op 1 augustus mochten we een delegatie verwelkomen van 'ErGoed Galmaarden'. Het werd een prettige uitwisseling van ideeën.

Deze enthousiaste groep erfgoedwerkers bruist ook van ideeën. Zo broeden zij op een mooie invulling van de Open Monumentendag. In samenwerking met vzw Heetveldemolen wordt een 'Molendag' georganiseerd in Galmaarden.

Jong en minder jong kunnen deelnemen aan een wandeling, fietstocht + zoektocht waarbij de verschillende molens van Galmaarden met elkaar in verbinding worden gebracht. In de Heetveldemolen krijgen de bezoekers een rondleiding en ligt er heel wat documentatie rond de bestaande en verdwenen molens van de Mark en die van Galmaarden, Tollembeek en Vollezele ter inzage. Plannetjes te verkrijgen tussen 10u en 14u in het Baljuwhuis (Kammeersweg 2 in Galmaarden). Omdat wij bij Rausa dit jaar eens schrikkelen, is het beslist de moeite om eens naar Galmaarden af te zakken!

Ook in Gooik staat er wat te gebeuren! Onze vrienden van de Heemkundige Kring stellen op 13 september een boek voor over orgels in het Pajottenland, een werkstuk van meester orgelbouwer Ghislain Potvlieghe. Het is ook bedoeling dat op die dag een drietal kerken hun deuren openen en dat er ter plaatse uitleg wordt gegeven over het aanwezige orgel. Voor meer gegevens kan je terecht op: www.heemkunde-gooik.be.

Open Monumentendag 2015

Met de **Open Monumentendag** (13 september) in het verschiet heeft Luc Van Cauwelaert zich zoals ieder jaar aan het schrijven gezet. Hoewel wij dit jaar zelf geen activiteit op touw zetten (en een keer de tijd nemen om naar de talrijke boeiende evenementen in de buurt te gaan), brengen wij toch een publicatie uit rond het **fu-nerair erfgoed**. Respect voor de overledenen is een eeuwenoud gebruik en in onze septembereditie gaan we daar met Rausa dieper op in. Wie deze **brochure** (gratis) wil bekomen kan terecht bij de cultuurbeleidscoördinator op het gemeentehuis of stuurt een mail naar: karen.vanschuerbeeck@roosdaal.be of naar rausa@skynet.be.

Uiteraard werkt Erfgoed Rausa enthousiast mee met de vrijetijdsbeurs die op zondag 27 september in zowat alle lokalen van Proefcentrum Pamel zal te zien, te horen en te proeven zijn. Cultuur, -sport- en jeugdverenigingen, organisaties die zich inzetten voor gezondheid, senioren en bibliotheek zullen de bezoekers met plezier laten kennis maken met hun werking. Bezoek ook de stand van Erfgoed Rausa en breng je oude foto's mee. Wij zullen ze ter plaatse inscannen!

Het zal er tussen 11 en 18 uur ook bruisen van de activiteiten: initiaties, demonstraties, concerten, tentoonstellingen, allemaal helemaal gratis! Wie toch een stuiver wil spenderen, kan dat door zich te laven in het 'Fair Trade café', voor de gelegenheid uitgebaat door de Gemeentelijke Raad voor Ontwikkelingssamenwerking.

We hebben voor het najaar nog goed nieuws in petto...

In samenwerking met de Middenstandsraad ontvangen wij op donderdag 26 november (20 uur) een heel bijzondere dorpsgenoot in de polyvalente zaal van GC Het Koetshuis...

De wortels van het sociaal overleg

...van sociaal naar sociaal-economisch overleg in 125 jaar tijd

Pieter Timmermans,

gedelegeerd bestuurder van het VBO is dan onze gastspreker.

De toegang is gratis, je moet wel **reserveren** op rausa@skynet.be of op 054 32 33 64

Op maandag 14 september houdt Erfgoed Rausa zijn **Algemene Vergadering**. Wij willen graag rekening houden met de voorstellen van onze lezers. Laat horen wat je van ons verwacht!

Neem contact op met een van de leden van de algemene vergadering (zie onze website www.rausa.be) of stuur een mail naar rausa@skynet.be.

(niet meer zo) vers van de pers

De zo gekoesterde zomerse vakantiemaanden zitten er ondertussen weer bijna op. Schooldirecteurs en leraars verheugen zich stilaan op de vloed leerlingen die op 1 september de schoolpoorten weer binnen walsen.

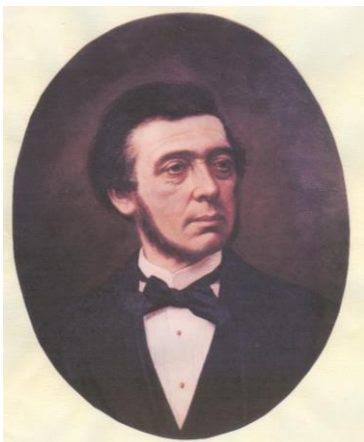
Veel leerlingen op een school is ongetwijfeld een teken van erkenning van de kwaliteit van het geboden onderwijs. Zo was het ook op het pensionaat op Ledeberg. In een advertentie in 'De Denderbode' van 21 maart 1858 stelt de directeur de troeven van zijn pensionaat alvast – in het Frans – voor aan geïnteresseerde leerlingen en hun ouders.

AVIS PENSIONNAT DE JEUNES GENS ETABLI A LEDEBERG-PAMEL

A 3 lieues de Bruxelles, à 5 minutes de la chaussé de cette ville à Ninove et à une lieue de stations de Ninove, Denderleeuw et Ternath. Cet établissement, favorablement connu depuis un grand nombre d'années, est situé dans un des endroits les plus salubres du pays.

L'enseignement comprends, outre le Français, le Flamand, l'Allemand etc, toutes les branches que comporte une éducation solide et soignée. L'instruction religieuse est donnée sous la surveillance et par le soin de MM. Les Eclésiastiques de la paroisse. On y prepare les jeunes gens aux examens des Ecoles Normales.

Le prix de la pension est de 300 fr. payable par trimestre. Pour les conditions s'adresser au Directeur du Pensionnat.

Portret van Jan-Baptist Van den Eeckhoudt

De pensionaatsdirecteur die deze advertentie plaatste, is Jan-Baptist Van den Eeckhoudt. Op de website van Hubert De Bolle staat de levensloop van de man in detail beschreven, waaruit deze passage: "Hij is geboren te Pamel in 1824 en overleed er in 1916. Hij trouwde te Pamel in 1855 met Theresia Lindemans (1804-1893) en woonde op de Ledebergdries. Van 1846 tot 1852 gaf hij les in het jongenspensionaat op Ledeberg en van 1855 tot 1869 (of 1867?) was hij er directeur."

Hubert schetst ook nog een leuke anekdote over het huwelijk van de man. "Jan-Baptist was dus 20 jaar jonger dan zijn vrouw Theresia, die in het jongenspensionaat verantwoordelijk was voor alle materiële zaken. Vrijpostig zou ze gezegd hebben: 'Eeckhoudt, de mensen zeggen dat wij gaan trouwen.' Waarop hij repliceerde: 'Vox populi, suprema lex!' (de stem van het volk is de hoogste wet)".

De directeur begint de advertentie met de situering van zijn pensionaat. De Franse term 'lieue' is een afstandsmaat en dient hier gelezen als 'uur gaans', dus op 3 uur gaans van Brussel en op één uur gaans van de omliggende stations.

Daarna gaat hij er prat op dat het pensionaat reeds lang gekend is om zijn goede naam en faam, wat niet overdreven is gezien het officiële beginjaar 1713 is. Bovendien roemt hij de locatie van het pensionaat op Ledeberg als een van de meest 'salubre' of gezonde plaatsen van het land! Zou dat ook vandaag nog gelden?

Bart Caulier

publicaties op komst

Onze auteurs hebben zich als plichtsbewuste monniken tijdens de zomermaanden teruggetrokken in stoffige archiefkamers en zijn er met mandenvol erfgoed sprokkels uit gekomen. Daarna hebben ze zich teruggetrokken in eenzame werkkamers om al hun bevindingen in aangenaam leesbare artikels of boekwerken te gieten.

Zo mogen we al uitkijken naar de brochure voor de Open Monumentendag waaraan Luc Van Cauwelaert de laatste hand legt.

'**Het funerair erfgoed in Roosdaal**' mag je half september verwachten als Rausa 7.

Terwijl iedereen het nog heeft over de herdenking van Wereldoorlog I, mogen we een nieuw boek verwachten van Herman Van Herreweghen over Wereldoorlog II! Hierin worden een aantal artikels verzameld die de auteur in de loop van verschillende decennia schreef voor het Davidsfonds-Klokje. Voor '**Pamelse Oorlogsprikelen**' werden deze teksten aangepast waar nodig en rijkelijk voorzien van fotomateriaal, aangevuld met een verhelderende inleiding.

Het is een zoveelste gezamenlijk project van Erfgoed Rausa en Davidsfonds Roosdaal. Het 200 pagina's tellende boek wordt voorgesteld op de jaarlijkse boekenbeurs van het Davidsfonds (31 oktober tot 2 november).

Nadat ze al veel lof kreeg toegezwaaid voor haar 'Gezinsreconstructies' van Pamel en Borchtlombeek werkt Rita Van Isveldt de laatste details bij van '**Gezinsreconstructies van Strijtem en Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek**'. Twee knappe boekwerken die elke erfgoedliefhebber graag onder de kerstboom zal vinden.

En dan is er natuurlijk '**75 jaar Denderzonen Pamel**'! De rest van dit tijdschrift is helemaal gewijd aan dit jubileum. En toch moesten we vaststellen dat we maar een fractie van ons verhaal kwijt konden. Alle histories en wetenswaardigheden die we in dit tijdschrift niet kwijt konden, werden vastgelegd op een digitaal schijfje. Deze cd-rom wordt begin oktober gepresenteerd op een feestelijke bijeenkomst van de club. Naast meer dan 150 foto's en krantenknipsels, komen (naast de artikels uit Rausa) talrijke andere mensen aan bod: pioniers, jonge spelers, krijtlijntrekkers, supporters, gewezen en huidige voorzitters van eerste ploeg en jeugdwerking, grasmaaiers, trainers en afgevaardigden. Voor de lezer die niet vertrouwd is met een voetbalclub, kan het een kennismaking zijn met een uitgebreide organisatie waarin vele radertjes het mechanisme in gang moeten houden. Het mag ook eens gezegd worden dat naast het vaak immoreel circus van het topvoetbal, de kleine clubs een belangrijke maatschappelijke rol hebben te vervullen. De cd-rom kost € 5- en kan besteld worden via rausa@skynet.be. Je kan ook met een geheugenstift naar onze opendeurdagen komen en het daar (gratis!) opladen.

75 jaar Denderzonen Pamel... zowaar een eerbiedwaardige leeftijd voor een sportvereniging. Toen we in Rausa 4 van vorig jaar een ontroerend gesprek hadden met Louis Asselman, beloofden wij werk te maken van een speciaal nummer rond de viering van driekwart eeuw Denderzonen. Beloften zijn er om na te komen.

Wanneer dit tijdschrift bitsgewijs zijn weg zal zoeken naar de geabonneerden, zal het inderdaad precies 75 jaar geleden zijn dat enkele jonge sportievelingen in de buurt van de Dender een voetbalploeg in het leven riepen. Sindsdien is er veel water door deze Dender naar zee gestroomd. Glorierijke periodes wisselden af met moeilijke tijden, grote talenten kwamen tot bloei, veelbelovende spelers vergooiden hun capaciteiten, vriendschappen bloeiden open en soms was er al eens onenigheid. Maar wie ooit betrokken is geweest bij het sturen van een (sport)vereniging, die weet dat het een hele prestatie is om de kaap van 75 te ronden. Het was dan ook met heel veel respect dat we begonnen te schrijven aan de clubgeschiedenis. Laat ik vooraf al meteen bekennen beste vrienden, ik heb het schromelijk onderschat! Wanneer ik bij iemand op interview ging was het laatste woord steevast: "Weet ge bij wie ge ook zeker moet gaan, bij die en die en die...". We zijn dus ook bij die en die en die langs geweest, met telkens weer nieuwe adressen in ons notitieboek. Het waren meestal heel aandoenlijke babbels met heel fijne mensen. Maar om die verhalen in één Rausanummer samen te vatten, dat was geen optie. Dus krijgen jullie op de volgende bladzijde een beperkte keuze uit de rijke oogst.

We trakteren nu alvast op een flinke brok clubgeschiedenis...

Jef De Neef, Denderzoon van het eerste uur

In mei 1922 passeerde de ooievaar in de Profetenstraat en liet er ten huize De Neef de kleine Jozef in het wiegje vallen. Dat 'vallen' zou de kleine 'Jef' in zijn kindertijd meermaals overkomen. Zo stuwde hij als peuter van de keldertrap en toen hij acht jaar was durfde hij, zoals andere kleine ravotters, wel eens aan een voorbijrijdende kar hangen. Op een keer was Jefke op de kar gesprongen van koster Vander Perre, die vlak bij hen een stuk land had liggen. Toen schrijnwerker Fil Plas (Theophiel Vanderplas) op zijn motor langs kwam moet er iets fout gelopen zijn want het volgende ogenblik lag kleine De Neef onder de zware tweewieler. Hij zou er zijn leven lang nog hinder van ondervinden: *"Mijn been bleef precies altijd wat haperen. Wanneer ik later voetbalde, zei men me dikwijls dat ik de bal voortduwde in plaats van te sjotten"*.

Zo komen we meteen aan de het hoofdstuk 'voetbal', de reden waarom we met Jef een praatje gingen slaan in zijn serviceflat naast het Pamelse rusthuis. Zijn verhaal begint op het Ledeburg van kort na het einde van Wereldoorlog 1.

De jonge Jef als kaatser op de Dries

Terwijl de meisjes touwtje sprongen en 'perkeninkten' vonden de jongens hun plezier in 'land afkappen', 'kalleke schieten' en 'doppen'. Toen ze wat ouder werden mocht er wat competitie bijkomen. Er werden straatloopwedstrijden georganiseerd en af en toe ging men zich ook wel eens meten op de fiets. Veruit het populairst was het kaatsspel (hier soms ook 'handbal' genoemd). Buiten een groot speelveld had je daarvoor niet al te veel materiaal nodig: met een klein balletje en een handschoen was je al ingespannen. Jef De Neef was een van de verwoede kaatsers. Hij moet heel diep graven in zijn geheugen om namen van medespelers te vinden. Wie zeker met hem kaatste was Adelson Van Belle en ook zijn makker Cornel 'van Milleke Poetj' (De Saeger). Een sportieve kerel waarmee hij in zijn lagere schooltijd ook 'op den bos' (de Kapelleweide) al eens op een bal ging trappen.

Jef De Neef tijdens een loopwedstrijd op de Hoogstraat

"Na de catechismus van Volharding speelden wij voetbal onder elkaar. De hoge beuken waren onze doelpalen". Toen we wat ouder waren gingen we liever kaatsen op de Dries. Daardoor raakte de voetbal wat op het achterplan, al waren we op Ledeberg regelmatig toch wel eens met een man of zeven aan het sjotten. We hoorden dan zeggen dat er ook aan 'de beneenkant' en in Poelk regelmatig een aantal jonge kerels een match speelden.

De foto hiernaast: het café van 'Tasselt' aan de Kaaistraat

Omdat wij ons niets aantrokken van politieke kwesties tussen 'mettes' of 'doempers', namen we het al een keer tegen mekaar op en uiteindelijk kwamen we overeen om samen een ploeg te vormen. Het was wel een beetje speciaal om in de zomer van het jaar 1940 met een voetbalploeg te beginnen, ons land was sinds de tiende mei immers terecht gekomen in de Tweede Wereldoorlog. Toch was het voor de jonge mannen belangrijk om aan sport te doen en een ploeg van kameraden te vormen."

Kamiel Asselman nam het voortouw. Het café van vader 'Frans van Tasselt' bevond zich op een kleine steenworp van de Dender. Kamiel moest dus niet lang zoeken naar een naam voor zijn nieuwe ploeg: 'Denderzonen Pamel'. Frans haalde eens per week de stoelen en tafels uit zijn café, zodat de jonge mannen ruimte hadden om te trainen ('gymnastiek doen' heette dat toen) onder leiding van Wanjten Kestens. Zo werd de herberg aan de Kaaistraat een pleisterplaats voor de sportieve jeugd. Jef De Neef was goed bevriend met René Asselman, één van de vier voetballende broers. René en Jef namen elke dag de tram naar Brussel om in de 'Arts et Metiers' het kleermakersvak te leren. Veel moeite had René dus niet om zijn kameraad te overtuigen mee te spelen bij de Denderzonen. Overigens stond zijn zus Jeanneke regelmatig achter de toog en tussen haar en de flinke Ledebergnaar klikte het bijzonder goed...

"Jef Bogaert, die zijn commercie had aan de Kaai en sympathie had voor onze voetbalploeg, zorgde ervoor dat er een bestuur kwam en dat de nodige formaliteiten werden vervuld. De onderwijzers Pol Elpers en Cyriel De Doncker, Albert Bogaert en natuurlijk Frans Asselman deden mee.

Zoals het ook met een aantal ploegen in de buurt het geval was, sloten de Denderzonen zich aan bij de Vlaamse Voetbalbond. Één van de jonge spelers was Frans Couck. Zijn ouders hadden een grote, vlakke weide liggen aan de Keer, een uitermate geschikt terrein waar alras twee doelen werden opgericht. Tegenover de weide stond het stamhuis van de familie Lat. Petj'n Van Drooghenbroeck zag het aanvankelijk niet echt zitten dat zijn huis om de twee weken werd ingenomen door een bende uitbundige jonge sjarels. Maar zijn schalkse echtgenote, Marie Lat, was in haar nopjes met de plezante bende. Wij konden ons daar verkleden en wassen en na de match werd er ook geschonken. Dat Gusta, de charmante twintigjarige dochter des huizes de pintjes inschonk, was voor enkele spelers een bijkomende motivatie om hun best te doen.

Ik speelde in die jaren bij de reserves. Het liep allemaal goed, tot de Duitsers vanaf 1942 jacht begonnen te maken op de jonge mannen. Wij moesten ons verstoppen om te ontsnappen aan gedwongen werk in Duitsland".

1941. De reserveploeg van de prille Denderzonen op het terrein aan de Keer. Jef staat uiterst rechts, naast hem 'huize Lat'

Jef vertelt prangende verhalen over die wrange periode, over de angst die men had wanneer er een auto de straat kwam ingereden, over de paniek die zich meester

maakte van de mensen bij wie de Gestapomannen brutaal binnenvielen, over de jongens die opgejaagd werden en uiteindelijk naar Duitsland werden gestuurd, anderen werden gevangengenomen en een tijdlang vastgehouden. Zo gebeurde het ook met de schoonbroer van Jef, Kamiel Asselman, de oprichter van de Denderzonen. Het droevige verhaal van deze beziezelende en veelbelovende jongeman werd in Rausa 4 van 2014 al uitvoerig verteld door zijn jongere broer Louis Asselman.

Kamiel Asselman, stichter van Denderzonen Pamel, overleed op 21-jarige leeftijd

"Na de oorlog moesten we dan overstappen naar de Belgische Voetbalbond, de Vlaamse bond, waar we ons in 1940 hadden bij aangesloten was precies wat verdacht, alsof wij met 'den Duits' zouden meegedaan hebben. Wij hadden ons nooit met politiek ingelaten, maar om geen problemen te krijgen hebben we ons toen aangesloten toen bij de KBVB.

Er kwamen nieuwe spelers bij en we speelden voortaan op een terrein van de familie Meert aan de Ninoofsesteenweg. Ik ben blijven voetballen tot mijn vierendertigste, toen was ik voor de voetbalsport versleten. Hoe het verder allemaal is verlopen zullen anderen je wel vertellen. Ik heb met het voetbal veel schone momenten beleefd en heel veel vriendschap mogen ervaren. Denderzonen Pamel, dat blijft een belangrijk stuk van mijn jong leven!"

De kampioenenploeg van 1946

Dank aan François De Neef en de familie J. De Neef voor het fotomateriaal

Jef vertelde honderduit over zijn voetballmakers, maar ook over zijn andere passie, het duivenmelken. Zeer aangrijpend waren ook zijn belevenissen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Maar daar gaan we het in een van de volgende Rausa's zeker nog over hebben.

Het is fascinerend hoe flink deze 92-jarige nog is en hoe helder van geest. Elke dag gaat Jef 'zijn Jeanneke' gezelschap houden in het rusthuis. 's Avonds steekt hij de straat over om in zijn flat nog wat na te denken over alles wat hij in zijn lange leven mocht ervaren.

Aanvankelijk waren de clubkleuren van Denderzonen Pamel blauw-rood. Vanaf het seizoen '60-'61 speelden zij in groen-wit

Een voorzitter blikt terug

Geen schip zonder kapitein, geen bestuur zonder bekwame voorzitter! Een wijze gids die het bestuur van een voetbalploeg door onstuimige wateren kan leiden is goud waard. Bij de Denderzonen hebben ze wat dat betreft geen klagen gehad. Vanaf het begin nam zakenman Jef Bogaert de zaak al ernstig op, later was fabrikant Willy De Proost de gedroomde roerganger en notaris Jean De Schepper, de laatste 'klassieke' voorzitter, laten we zelf aan het woord over achttien jaar voorzitterschap.

Het was nogal logisch dat ik geïnteresseerd was in de Pamelse voetbalploeg. De Denderzonen spelen als het ware in mijn achtertuin. Daarbij kwam nog dat mijn trouwe klerk Jozef Schets een actief en gemotiveerd bestuurslid was. Ik heb overigens ook zeer veel respect voor mijn voorganger, Willy De Proost. Die had eigenlijk zijn handen meer dan vol met het organiseren van zijn schoenfabriek. Toch maakte hij veel tijd en zeker ook middelen vrij om zijn voetbalploeg zoveel mogelijk te steunen. Het plein onderhouden en maaien, oefenvelden aanleggen, hij liet het allemaal uitvoeren door zijn personeel. Een hele investering! Als gevolg van de internationale concurrentie op de schoenmarkt en problemen met syndicale afgevaardigden, zag hij het op een bepaald ogenblik niet meer zitten en heeft hij de fabriek gesloten. Toen hij verhuisde was het voor hem praktisch onmogelijk geworden om voorzitter te blijven. Hij heeft me toen aangesproken en ik heb aanvaard.

De sterkhouders

Een voetbalclub sturen is echt geen eenvoudige opdracht. Er waren (ook toen al) veiligheidsprocedures die je moet in acht nemen, de verplichtingen van de voetbalbond moeten nagekomen worden, je moet vrijwilligers vinden om het plein te onderhouden, de lijnen te trekken, de kantine draaiend te houden en (heel belangrijk) een goede jeugdwerking uit te bouwen. Maar we hadden een fantastische ploeg met bekwame mensen. Naast Jef Schets konden we o.a. ook rekenen op gemeentesecretaris Félicien Lebacqz en Jef De Niels.

Wij hadden ook gulle mecenasen die ons bijstonden wanneer de nood het hoogste was.

Ik denk dan zeker aan 'mijnheer Frans' van de Léberg-bronnen (onze vaste sponsor), maar ook aan dokter Roosens, die ons in stilte loyaal ondersteunde. Er was de onvermoeibare Cornel Stockmans. Die vrijgezel was getrouwd met de Denderzonen! Hij kocht zelfs wasmachines die hij bij sommige moeders ging plaatsen en zorgde voor trommels waspoeder, zomaar, alles uit zijn eigen zak. Wanneer een vergadering wat laat uitliep, ging hij even tussendoor zijn oude tante te slapen leggen en kwam nadien weer gauw aansluiten. Op onze jaarlijkse souper was hij de 'man van de speciale schotel'. Niemand kon dit gerecht met ossentong en madeirasaus maken zoals hij dat deed.

De jeugdwerking

Maar minstens even belangrijk als dit praktische en organisatorische werk was onze jeugdwerking. Meester Petrus Vanderschueren, Eugene De Duffeleer, Frans Van Den Eeckhoudt en nog een aantal anderen.

Dat waren niet zomaar jeugdtrainers of 'delegees', dat waren opvoeders. Zoals die met de jeugd konden omgaan, dat was echt top!

Overigens moesten we met de club voor alles zelf opdraaien, er was geen enkele vorm van subsidie. Onder mijn voorzitterschap heb ik weet van één tegemoetkoming. Ik had schepen Herman Timmermans gezegd dat het in de winter bijna onmogelijk was om onze jonge kereltjes 's winters te doen spelen op een donker oefenveld. Toen heeft de gemeente wel voor verlichting gezorgd. Maar voor de rest moesten we onze boontjes zelf doppen.

Natuurlijk was de voldoening groot wanneer we zagen welke mooie resultaten we haalden met onze jeugdwerking. Op een bepaald ogenblik speelden er vier van onze jeugd ploegen in hun categorie kampioen in hetzelfde seizoen. Onze eerste ploeg kon dan ook recruteren uit klassespelers van eigen kweek. Namen die zo maar door mijn hoofd schieten: Gilbert De Smedt, Hugo Van Eeckhoudt, Paul Sonck, Freddy Van Holsbeeck, Rudy Bulthé, Patrick Asselman, Guy Neukermans, Jan Vanderstappen, Jos Asselman, Albert Van Zeebroeck, René Muylaert, Patrick Van Bellinghen allemaal klassebakken.

Heroïsche tijden

We hebben hier aan 'de Belle' dan ook glorierijke tijden mogen beleven. De Denderzonen waren voor de voetballiefhebbers uit de ruime streek echt een begrip. Legendarische matches zijn hier gespeeld, zeker als er gespeeld werd tegen Liedkerke of Ninove.

Dat waren nog eens tijden! Ik herinner me zo een match tegen Ninove. 21 oktober 1962. We hadden toen 4000 betalende toeschouwers. Vandaag zijn we natuurlijk die enorme getallen gewoon van de ploegen uit eerste klasse, maar in die tijd zo een pak volk bij mekaar krijgen, dat was uniek voor een bescheiden dorp. De mensen stonden toen rijen dik op mekaar gepakt. Ik had me van thuis een bak mee genomen, zodat ik vanaf de vijfde rij toch nog over de hoofden heen kon kijken. Veel tientallen mensen kropen toen boven op de afdakjes. Ze stonden daar te supporteren vanop de golfplaten. Op een bepaald ogenblik hebben die platen het begeven en zijn er een aantal mensen onzacht naar beneden gekomen. Gelukkig bleef het bij schrammen en blauwe plekken. Maar de legende was geboren, in de buurt sprak men van honderd mensen die door de 'tribune' waren gezakt...

Zondag was Denderzonendag

Voor mij was 'Denderzonen Pamel' de invulling van mijn zondag. Ik ging elke week naar de match, ook op verplaatsing. Ik had het grote geluk dat mijn vrouw daar geen bezwaar tegen had. Wanneer je thuis niet gesteund wordt, hou je dat niet vol. Wij hebben een hele tijd in Bevoordinger gespeeld. Dat betekende vaak heel verre verplaatsingen. We moesten toen tot in Aarlen gaan spelen. Ik herinner me dat we een match hadden op Zonhoven...

Ook de kranten brachten uitvoerig verslag uit van de sensationele match die uiteindelijk op een 1-1 gelijkspel zou eindigen.

Wij waren met enkele bestuursleden vroeg vertrokken met de bedoeling vooraf nog ergens iets te gaan eten. Ook Frans De Schepper (Léberg) was er bij. Frans kende daar een goed restaurantje. Daar aangekomen ging één van onze delegees polshoogte nemen. Met een beteuterd gezicht kwam de man terug. "Het is daar ferm gesloten" meldde hij ontgoocheld. Frans, die ook het bordje aan de deur zag hangen proestte het uit. 'Fermé/Gesloten' stond erop. Niet iedereen is perfect tweetalig...

Maar alles heeft natuurlijk zijn tijd. Verschillende goede vrienden uit het bestuur waren kort na mekaar overleden, de spelersgroep die je van jonge talenten tot gevierde spelers had zien evolueren werd oud of ging het hogerop zoeken.

'Niets is voor altijd' dus ook mijn voorzitterschap was eindig. In 1992 heeft Freddy Stevens heeft me toen opgevolgd. Hij was een zakenman die goed thuis was in modern management. Hij heeft zich geen inspanningen getroost om de Denderzonen klaar te stomen voor de 21ste eeuw.

Ik ben nog altijd blij dat ik die periode in schoonheid heb kunnen afsluiten. De voetbalclub en alles wat er aan vasthing is een wezenlijk deel geweest van mijn leven. De vaststelling dat ik heb kunnen meewerken om onze jeugd veel mooie en sportieve ervaringen te laten beleven, geeft een goed gevoel. Ik kijk er met tevredenheid en dankbaarheid op terug.

WE

Kortstondige glorie: **Dames Denderzonen Pamel.**

Enkele jaren geleden mocht Pamel nog prat gaan op een veelbelovend damesteam. Op de foto die Willy Appelmans in 2010 nam prijkt de ploeg rond An De Saeger, weinige minuten nadat ze SK Gooik met 8-0 hadden ingepakt. Jammer dat we deze charmante ploeg niet meer op onze grasmat kunnen zien acteren...

Ballet in groen en wit

Het is moeilijk om objectief te schrijven over iemand die je bewondert. Daarbij komt nog dat ik bezwaarlijk een voetbaldeskundige kan genoemd worden. Maar toch... tussen mijn twaalfde en zeventiende sprong ik op zondagmiddag op de fiets. In de buurt van 'het Schoon verbond' (zeg maar 'de Belle') liet ik hem achter tussen een paar honderd andere rijwielen. Aan de ingang stond een merkwaardige betonplatenconstructie waar, achter een klein raampje, een brave man had post gevat die me vriendelijk een toegangskaart verkocht. Op het ritme van de marsmuziek stapte ik langs het in groen en wit geschilderde buizenstelsel dat de grasmat afbakende, tot aan de middenlijn van het voetbalveld. Van hieruit had ik dan misschien wat minder goed zicht op wat zich voor de doelmond afspeelde, maar ik was wel vanop de eerste rij getuige van het spektakel dat zich toch voor het grootste deel op het middenveld voordeed. De niet zo lange fase in mijn aards bestaan, waarbij het spel met de bal een niet onbelangrijke plaats innam, had ik het grote voorrecht, dat dit ook het hoogtepunt was van een van de beste voetbalkunstenars die Denderzonen Pamel heeft voortgebracht: **Hugo Van Eeckhoudt**.

In diezelfde periode had zich bij mij via Rudolf Noerejev een ontluikende belangstelling ontwikkeld voor klassiek ballet. Nooit heb ik de Tartaarse meester in het echt het 'Zwanenmeer' zien dansen, maar ik zag op het veld van Denderzonen Pamel wel zijn evenknie! Hugo, die in groen hemd en witte broek over het veld danste en aan het einde van een zoveelste pirouette rond een dolgedraaide tegenstander, met een subtiele toets de bal buiten het bereik van de wanhopige doelman tegen de touwen knalde...

Ik vrees dat Hugo Van Eeckhoudt niet echt tevreden zal zijn met de aanzet van dit artikel. Tijdens ons lange, maar fijne gesprek zei hij meermaals "Je moet niet te veel over mij schrijven, het gaat over de Denderzonen". Maar waarom zou ik de loftrumpet niet laten schallen als ik de beelden uit mijn herinnering weer oproep, wanneer ik vrienden uit de verre omgeving, die wél kennis hebben van voetbal, na zoveel jaar nog altijd die ene Pamel-speler hebben onthouden, of wanneer ik het barokke proza lees waarmee de sportjournalisten onze 'Poelkse Puskàs' op vergeeld krantenpapier de hemel in prijzen? Maar laten we de baltovenaar eerst zelf eens aan het woord.

"Ik werd geboren tijdens de oorlog (1943) in een gezin groot gezin. Ik had dus veel speelkameraden, maar weinig luxe. Maar wij amuseerden ons met te ravotten in de buurt. Zoals het meestal gaat bij jongens kwam er altijd wel wat competitie de kop opsteken. Ik wist zelf niet hoe het kwam, maar hardlopen en voetballen ging bij mij allemaal wat gemakkelijker dan bij de anderen.

Vanaf het vijfde studiejaar ging in naar het college in Ninove. Ik fietste samen met Willy De Schepper en Omer De Vidts ('uit de Belle') naar Ninove. Alhoewel zij vijf jaar ouder waren, konden we goed opschieten. De principaal van het Sint Aloysius Instituut was een fervent sportliefhebber. Hij organiseerde ieder schooljaareinde een voetbaltornooi. Tijdens de namiddagstudie werden de ploegen samengesteld. Enkele goede spelers mochten dan hun ploegmaten uitkiezen.

Één van hen was Omer De Vidts. Tot mijn verbazing koos die mij uit. Echt gebruikelijk was dat niet, ik zat immers nog in de lagere school en ik vond van mezelf dat ik niets speciaals kon. Maar toch mocht ik meedoen en het liep nog heel goed af ook. Hoe ouder ik werd, hoe liever ik voetbalde. Toen ik vijftien was werd ik gecontacteerd door meester Frans Kestens. Hij had met enkele andere mensen het plan opgevat om een jeugdwerking op te starten bij Denderzonen Pamel. Mijn vader wou echter niet dat ik ging voetballen. Ik heb toen een hele tijd mijn voetbalgerief in een zak weggemoffeld en met een smoesje naar de training getrokken. Naar de Chiro mocht ik wel gaan en dus had ik een goede uitvlucht om stiekem te gaan sjotten. Het jeugdvoetbal stond in ons land nog in zijn kinderschoenen. Van echte georganiseerde competities was er nog geen spraak. Zo gebeurde het dat wij met ons onervaren ploegje moesten gaan spelen tegen de goed opgeleide jeugd van Anderlecht of Daring Molenbeek. We kregen daar elke keer met 15 of 20 tegen nul op onze botten. Wij hadden geen trainer en wisten eigenlijk niets af van tactiek of techniek. Maar toch amuseerden we ons en het begon altijd maar beter te gaan. In ons tweede seizoen verloren we 'maar' met tien tegen nul, of zelfs al eens met minder, tot grote blijdschap van onze begeleiders die hun belangeloze inzet beloond zagen. Het moet voor meester Frans een hele krachttoer geweest zijn om het altijd te organiseren. Zo was er het probleem van het vervoer. Johannes ('Wanjten') Kestens, een vriend van onze schoolmeester, was bediende in het schoenfabriekje van Willy De Proost, de toenmalige sponsor van Denderzonen Pamel. Via hem konden we een camionette van het bedrijf lenen om onze verplaatsingen te maken. Maar denk nu niet dat we een luxetransportmiddel hadden! De auto werd volgestouwd met stoelen, sportzakken en spelertjes. Als er eens moest geredemd worden vloog dat allemaal door elkaar. Het was allemaal nog zo primitief. In de winter konden we bijna niet trainen omdat er maar één pover lampje het terrein verlichtte. Van douches geen sprake, we moesten met een emmer gaan water scheppen in een put.

Van de sponsor kregen we dan wel een paar schoenen, maar dat waren niet echt voetbalschoenen. Maar we waren blij dat we iets hadden. Intussen was mijn vader erachter gekomen dat ik zijn voetbalverbod vrolijk aan mijn laars had gelapt. Op de tram naar het werk waren er al eens voetballiefhebbers die hem met veel lof spraken over het talent van zijn zoon. Zijn houding sloeg niet echt om in enthousiasme, maar ik moest ten minste mijn sportzak niet meer wegmoffelen.

Ik had intussen wel vooruitgang geboekt en vanaf 1960 mocht ik met de eerste ploeg spelen. Pamel was toen juist gepromoveerd van tweede naar eerste provinciale onder trainer Jean Vallet. Die man was een fenomeen. Hij was jarenlang een topper bij Anderlecht en speelde ook veel matches bij de nationale ploeg. Toen ik zag wat die man met een bal kon stond ik met open mond te kijken. Nu leerde ik hoe je een pass moet geven, hoe je de bal moet controleren met de borst en nog veel meer.

Ik liep daar dus voortaan elke zondag mee, als zeventienjarige tussen die ervaren spelers. Ik heb toen heel veel steun gehad aan Petrus Vanderschueren (meester Pieëken) die me formidabel heeft opgevangen. Maar het meeste heb ik geleerd van Jefke Kestens, misschien wel de beste speler die ze bij Pamel ooit hebben gehad. Toch vond ik die eerste jaren dat ik bijlange niet goed genoeg was en het verbaasde me elke keer opnieuw dat ik werd opgesteld. Gaandeweg leerde ik bij en voelde ik dat ik er op vooruit ging. Vooral het samenspel met Jefke begon goed te vlotten, wij raakten helemaal op mekaar ingespeeld en op de duur vonden we mekaar blindelings.

Jean Vallet heeft ons toen de Nationale competitie ingeloodst: we promoveerden naar Bevordering! Toen werd Alex Mertens onze 'speler-trainer'. Een fameuze typ! Hij had een belangrijke kaderfunctie bij Citroën, maar was in de eerste plaats een gedreven voetballer. Hij kon zijn ploeg ongelooflijk motiveren en organiseren. Als er al eens verloren werd kon hij relativeren en zelfs de grootste pessimist toverde hij om tot een geestdriftige compagnon.

v.l.n.r., boven: Eugène De Duffeleer, Frans De Troyer, Alex Mertens, Van Tuycom (de vervanger van de legendarische doelman Free Verheirstraeten), Petrus Vanderschueren, Albert Kestens, zittend: Filipaer, Etienne Schets, Lucien Bosmans, Jef Kestens en een piepjonge Hugo Van Eeckhoudt

We beleefden toen een wondere periode. Het was zalig spelen met Eugène De Duffeleer, Free Verheirstraten (de Brusselse politiemann en jarenlang de ijzersterke keeper van Pamel), Louis Asselman, Jean Gochet, Petrus Vanderschueren, en natuurlijk Jef Kestens. De ploeg bleef heel lang ongewijzigd, iets wat je nu nog nauwelijks kan indenken. We speelden natuurlijk af en toe ook eens een slechte match, maar meestal was het een feest. Zeker wanneer er een derby op het programma stond. Vooral de matches tegen Ninove waren publiekstrekkingen. Het hoogtepunt was ongetwijfeld die keer toen er voor de wedstrijd tegen Ninove meer dan vierduizend mensen rond het plein stonden. Sommigen kropen zelfs op het dak... tot er enkele zijn doorgezakt”.

Intussen heeft Christiane, Hugo's echtgenote een paar albums boven gehaald met vergeelde krantenknipsels. Die illustreren, meer dan onze bescheiden vriend zelf zou vertellen, de prachtprestaties die hij gedurende 11 jaar voor de Pamelse club heeft geleverd: acht jaar in Bevordering en drie jaar in eerste provinciale.

“De sfeer was fantastisch, wij hingen echt aan elkaar. Wij hadden toen ook vaak lange verplaatsingen naar Aarlen, Verviers en andere verre plekken. Vooral in de winter was dat speciaal. Wij reden toen zelf met de auto en wanneer het winterde en de ruitenwissers de ijzel niet van de ruiten geschrapt kregen, moesten we soms met onze handen het ijs wegkrabben. Dan kwam je ginder verkleumd aan in Boussu Bois of in Athus, kreeg je daar dan nog eens een 'pil' van drie of vier -nul, maar wanneer je dan de week nadien weer zelf alle registers eens kon opentrekken, dan waren we weer de koning te rijk.”

Toch was het niet allemaal rozengeur... Toen Hugo twintig was werd hij benaderd om voor eersteklasseclub Union Sint Gillis te gaan spelen. Alle testen waren positief, de zaak leek in kannen en kruiken. Eerst nog even de laatste drie matches van het lopende seizoen met Pamel afwerken.

Van Eeckhout maakt 5 doelpunten

le PROVINCIALE

Asse 1—Pamel 9

Asse speelde naar het zeggen van zijn trouwe aanhangers een zeer zwakke wedstrijd. Wij moeten ons hier wel bij aansluiten, omdat het praktisch onmogelijk is een ploeg op een enkele wedstrijd te beoordelen. Ons wil het echter voorkomen dat Asse het zo slecht speelde en zeker niet zo zwak was als men uit de cijfers zou kunnen afleiden. Het verschil in de twee ploegen moet naar onze mening gezocht worden in de technische vaardigheid en snelheid in de uitvoering. Op het technisch plan stond Pamel alles-

trage reakties van de zwart-witte verdediging moet naar onze mening de zware nederlaag worden gezocht. Want voor het overige speelde Asse in het middenveld goed mee en toonden zich af en toe ook gevaarlijk voor het doel van Fré Verheirstraeten, althans in de eerste helft toen de Pamelse portier geluk had op een verre kei van Burghgrave die via de deklat weer het veld insprong. In plaats van 1—1 werd het enkele minuten later 0—2 en Pamel kon aan zijn doelpuntenrecital beginnen. Met 0—4 aan de rust bleef er voor Asse weinig te hopen al mochten zij in de tweede helft profiteren van de terreinafheiling!

DE STAND

1. D. PAMEL	18	15	3	0	63	25	30
2. O. Wijgmaal	19	12	3	4	38	12	28
3. U. Halle	19	11	4	4	39	24	26
4. C.S. Halle	16	9	4	3	34	24	21
5. F.C. Stromb.	19	7	5	7	31	25	21
6. F.C. Humb.	16	7	5	4	34	21	18
7. S.V. Asse	19	6	7	6	26	36	18
8. F.C. Ruisbr.	20	5	7	3	20	28	18
9. H.O. Mercht.	16	7	6	3	27	24	17
10. FC Wespel.	17	6	6	5	29	22	17
11. R. Bosvoorde	10	6	11	3	29	28	15
12. V.O. Wemmell	18	6	10	2	22	32	14
13. Zichem	16	5	7	4	19	32	14
14. C.S. Vorst	17	3	7	7	30	37	13
15. Begijnendijk	20	4	13	3	24	37	11
16. Hoegaarden	16	1	12	3	13	63	5

Er wenkte een nieuwe titel en Hugo zou voor de zoveelste maal topschutter zijn geworden. Toen kwam de fatale match tegen Zichem. Hugo kwam op een bepaald ogenblik alleen voor de doelman te staan, maar die pakte hem zo hard aan dat Hugo alles in zijn rechterbeen voelde kraken. Carrière gebroken.

"Ik heb er vooral spijt van dat ik nooit heb geweten of ik het in eerste nationale had kunnen waarmaken. Ik heb toen een hele tijd gekwetst aan de kant moeten blijven. Overigens zijn de gevolgen tot op vandaag voelbaar. Maar ik wou niet afgeven. Voetbal was mijn leven. Ik ben toen nog jaren bij Pamel blijven spelen. Toen ik 28 jaar werd heb ik dan toch nog een stapje hoger gezet, ik voetbalde toen bij Racing Jette in derde nationale. Maar bij die Brusselselaars heb ik me nooit thuis gevoeld. Er was veel na-ijver en de (overwegend) Franstalige 'sterspelers' keken neer op dat boerke uit het Pajottenland. Na een korte omzwerving bij Brakel ben ik nog even teruggekeerd naar de Denderzonen. Na een korte omzwerving bij Brakel ben ik nog even teruggekeerd naar de Denderzonen. Het was de periode waarop Denis Asselman speler-trainer werd.

Ik heb veel bewondering voor de manier waarop deze man hier het moderne voetbal heeft binnengebracht. Onder zijn trainerschap bloeiden spelers als Jos Asselman en Gilbert De Smedt volledig open. Ook toen hadden we een echte vriendenploeg met de broers Bertus en Jean-Paul Van Den Eede, Daniël Vanderstappen enz. Wij hebben met die ploeg nog heel mooie prestaties neergezet. Onder de leiding van Denis hebben we zelfs op één doelpunt van promotie naar derde klasse gestaan!"

Bob Dylan zong het al: "Alles verandert en evolueert" en dus kwam ook voor Hugo het ogenblik om een stapje terug te zetten. Hij heeft nog enkele jaren in de lagere regio's van de competitie gespeeld en heeft nadien verschillende ploegen getraind, o.a. Hekelgem is nog vijf jaar trainer geweest bij de Denderzonen en speelde ook in de bedrijfscompetitie voor de voetbalploeg van Electrabel, het bedrijf waar hij ook een mooie professionele carrière uitbouwde.

"Tegenwoordig volg ik het voetbal veel minder. Ik fiets wel heel veel. Bovendien moet ik het wat rustiger aanpakken, vorig jaar heb ik een hartoperatie ondergaan. Maar met vier overbruggingen hebben ze er me weer bovenop gebracht. Ik kan heel tevreden terugkijken op het leven. Ik heb zeer veel mooie momenten beleefd dankzij de sport, ervaringen die ik zonder het lederen balletje helemaal niet had kunnen beleven." (WE)

De Denderzonen, gisteren, vandaag en morgen

Wanneer een vereniging een jubileum viert, dan is het gebruikelijk dat in bestofte koffertjes en op zolder achter gelaten kartonnen dozen, vergeelde documenten worden naar boven gehaald, gerangschikt en samengevat om ten slotte in een schematisch overzicht te worden gegoten.

Voor onze jubilerende voetbalclub ligt het niet zo eenvoudig! Jammer genoeg heeft het huidige bestuur geen archief doorgespeeld gekregen. Ook bij 'de Bond' (KBVB) kunnen we weinig informatie rapen (of anders is ze weinig toegankelijk opgeslagen). Krantenknipsels, plakboeken en het straffe geheugen van enkele betrokkenen helpen ons een eind op weg. Verwacht hier dus geen historisch wetenschappelijke studie, maar een verzameling getuigenissen, losstaande feiten en andere bouwstenen die, als we ze nu niet vastleggen, waarschijnlijk voor altijd in de vergetelheid geraken. Hopelijk gaat later iemand met deze elementen aan de slag en kan op een dag dan toch de echte, ultieme geschiedenis worden geschreven van Denderzonen Pamel.

Als er iemand is die met kennis van zaken kan vertellen over het verleden van de Denderzonen, maar ook weet hoe het er vandaag aan toe gaat en die vol enthousiasme elke dag werkt aan de toekomst van de club, dan is dat beslist Petrus Bert. Jarenlang een gewaardeerde speler, later bestuurslid en voorzitter en vandaag nog altijd gewetensvolle ondervoorzitter van groenwit.

Acht jaar was de kleine Petrus toen hij zijn eerste balletje rolde bij de jeugd ploegen van de Denderzonen. In de jeugd ploegen ontwikkelde hij zijn talent en doorzettingsvermogen en het verbaasde niemand dat hij tijdens het seizoen '66-'67 werd opgenomen in de eerste ploeg.

Ik kwam terecht in de eerste ploeg in het seizoen '66-'67. Pamel speelde toen in bevordering. Het was een periode van drastische verjonging. Dat eerste jaar konden we ons handhaven, het volgende seizoen (1968) zakten we naar eerste provinciale.

Daar bleven we twee jaar, maar toen kwam Denis Asselman en alles veranderde. Die man deed hier een nieuwe wind waaien. Hij benaderde sport vanuit wetenschappe-

lijk oogpunt, hij was namelijk leraar Lichamelijke Opvoeding. Er moest wel bikkelhard gewerkt worden. Hij lette op alle details. Soms telefoneerde hij op zaterdagavond om na te gaan dat je wel thuis was en dat je dus niet ergens zwaar zat door te zakken. Vóór belangrijke matches zonderden we ons af in het schoenfabriekje (het bedrijf van onze sponsor) vanaf zondagmorgen negen uur. Maar na de match was het groot feest. Zo streng hij was vóór de match, zo plezant was hij achteraf. Wij kwamen in die jaren nooit naar huis vóór middernacht!

De resultaten lieten niet op zich wachten: in '70-'71 zij we kampioen geworden in eerste provinciaal. We draaiden toen in Bevordering meteen mee aan de top. We kregen gemakkelijk twee tot drieduizend toeschouwers naar onze matches. Op het einde van het seizoen '74-'75 konden we zelfs overgaan naar derde klasse, maar de laatste match werd met 3-4 verloren en we eindigden derde. Toen zijn er veel spelers weggegaan en het jaar daarop zakten DZ Pamel naar 1ste, het jaar daarop naar 2de provinciale!

Op een bepaald ogenblik daalden de Denderzonen zelfs af naar derde provinciale. Ik speelde op dat ogenblik voor 'Pamel '88'. Maar ook dat ploegje had het moeilijk om te overleven. Door omstandigheden werd de situatie daar onhoudbaar en werd onderhandeld over samensmelting met de Denderzonen. Dat bleek een goede beslissing want het jaar nadien speelden we meteen kampioen en promoveerden we naar tweede provinciale.

Intussen had de club al enkele voorzitterswissels meegemaakt. Notaris De Schepper gaf in 1992 de fakkel door aan Freddy Stevens, die na een aantal jaren de leiding afstond aan André Evenepoel.

Hij werd opgevolgd door Johnny Van Bondt. Johnny was voorzitter toen de fusie met Pamel '88 werd geregeld. Het was een hele klap toen de jonge voorzitter geheel onverwachts overleed.

Omdat ik al een aantal zaken beredderde werd mij toen gevraagd om voorzitter te worden. Omdat ik al ervaring had van bij 'Pamel '88' en ik toch met vernieuwende ideeën in mijn hoofd zat, heb ik toen aanvaard op voorwaarde dat er een aantal zaken bespreekbaar moesten zijn. Zo wou ik absoluut dat alles onder één bestuur kwam, geen aparte kassen meer voor eerste ploeg en jeugd ploegen, alle financiële verrichtingen moesten open en glashelder door iedereen kunnen worden geraadpleegd enz.. Men heeft dat aanvaard en ik heb dan vier jaar de kar getrokken. Eigenlijk was het mijn bedoeling om het ad interim te doen, maar het heeft wat langer geduurd dan gepland. Toen zijn we in contact gekomen met Ismail Karaca, de zaakvoerder van Roosdaal Palace. Die heeft in 2014 het voorzitterschap overgenomen.

Wij blijven zoeken naar de gulden middenweg, tussen ambitie en financiële mogelijkheden. We proberen onze eigenheid te bewaren, maar staan tegelijk open voor mensen van buitenaf die in ons systeem willen meedraaien. De resultaten zijn er: we kunnen weer putten uit eigen kweek. Regelmatig spelen drie of vier van onze eigen jongeren mee in de eerste ploeg. Bovendien hebben we een B-ploeg die ook in competitie speelt (4de prov.) en die voor het overgrote deel rekruteert uit onze jeugdopleiding.

Wanneer ik er eens op terugkijk moet ik vaststellen dat er in onze voetbalwereld veel is veranderd. Vandaag speelt geld een cruciale rol. Sommige spelers verdienen meer met hun voetbal dan met hun doordeweekse baan. En dan hebben we het niet over de eerste klasse, maar over Bevordering! Ook in eerste provinciale worden volgens mij moeilijk haalbare eisen gesteld. In tweede provinciale is het nog nipt te doen... De spelers zorgen dus voor een grote hap uit het budget, maar ook 'de Bond' roomt aardig wat centen af. Om maar één voorbeeld te geven: wanneer een speler een gele kaart krijgt moet de club daarvoor zeven euro afdokken. Dat maakt een aardige som op het eind van het seizoen.

Reken daar nog de onkosten bij voor elektriciteit, water, verwarming, verzekeringen en belastingen. Soms vraag ik me af hoe we het nog kunnen bolwerken.

Wat de toekomst precies gaat brengen kan voorlopig niemand zeggen. Zo is er toch nog veel onduidelijkheid over de plannen om een groot sportcomplex te maken in het centrum van Pamel. Is daar ruimte voorzien voor de Denderzonen, op welke manier kunnen daar de commerciële belangen van de deelnemende clubs gecombineerd worden met het algemeen belang? Wij hopen dat er spoedig een diepgaand overleg komt tussen de gemeentelijke overheid, de kandidaatploegen en waarschijnlijk nog een aantal andere betrokkenen. Met wat goede wil en het eerlijk streven naar een sportieve toekomst kan er zeker een goede oplossing worden gevonden.

Terwijl hij deze filosofische overwegingen uitspreekt, kijkt Petrus door de ramen van de kantine. Op de grasmatten is de training begonnen en tientallen jonge atleten lopen zich de ziel uit hun lijf. De augustuszon schijnt vriendelijk op het keurig geschoren gras, dat mooi harmonieert met de groene truitjes van de spelers. Nu maar hopen dat de toekomst voor de Denderzonen er even stralend mag uitzien. (WE)

Spelers van de B-ploeg hebben vol frisse moed de trainingen hervat

We wuiven deze Rausa uit met een historische foto, hoe zouden we anders kunnen! Centraal op de foto zien we Louis Asselman (Lowieke van Tasselt), een van de 'grote' figuren uit de beginperiode van Denderzonen Pamel. Hij heeft net een mep tegen het leder gegeven en het jonge grut rond hem heeft alle moeite van de wereld om het tij te keren. Het is een van de vele foto's met commentaar die je zal kunnen vinden op de jubileum-cd-rom die uitkomt begin oktober. Daar zullen de mensen die nu vergeefs hebben gezocht naar souvenirs over memorabele spelers als Gilbert De Smedt, Bart Guldemont, Guido De Boitselier, Bart Sonck, Paul Sonck, Hugo Willems, Etienne Van den Houwe en zovele andere beslist hun hart kunnen ophalen. We breien dus nog een vervolg aan deze flinke brok sportief erfgoed...